

RAVEN LEILANI

KIILTO

SUOMENTANUT KAIJAMARI SIVILL

HELSINGISSÄ KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

Englanninkielinen alkuteos: *Luster*

Farrar, Straus and Giroux, 2020

Copyright © 2020 by Raven Leilani

All rights reserved

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava, 2021

ISBN 978-951-1-39394-8

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2021

ÄIDILLE

ENSIMMÄISEN KERRAN HARRASTAMME seksiä pöydän ääressä työaikana, täysissä pukeissa tietokoneen sinisessä valoherkussa. Eric on Manhattanin pohjoisosassa ja käsittelee tuoretta mikrofilminivaskaa, minä eteläosassa tekemässä toimituskorjauksia uusimpaan Etsivätoimisto Haukku -käsikirjoitukseen. Eric kertoo, mitä söi lounaaksi ja kysyy, saisinko riisuttua alusvaatteet työpöydän ääressä kenenkään huomaamatta. Hänen viesteissään ovat pilkut ja pisteet paikoillaan. Hän on mieltynyt sen tapaisiin sanoihin kuin *maku* ja *levite*. Tyhjä tekstikenttä on täynnä mahdollisuuksia. Minua tietysti huolestuttaa, että IT-osasto ottaa etäyhteyden koneeseeni tai että joudun selailuhistoriani takia taas kerran henkilöstöhallinnon nuhdeltavaksi. Mutta se riski! Näkymättömän kolmannen silmäparin tuoma säväys! Ajatus siitä, että joku toimistossa saattaisi lounaanjälkeisen optimismin auvossa törmätä viestiketjuumme ja nähdä, miten hellästi Eric ja minä olemme rakentaneet yksityisen maailmamme.

Ensimmäisessä viestissään Eric huomauttaa kirjoitusvirheistä nettiprofilissani ja kertoo elävänsä avoimessa liitossa. Hänen profiilikuvansa ovat huolettomia, salaa otettuja – rakeisessa otoksessa hän nukkuu hiekkarannalla, toinen kuva on otettu takaapäin kesken parranajon. Se liikuttaa minua erityisesti. Likaiset kaakelit ja pehmeästi haihtuva höyry. Kasvot heijastuksena peilissä, vakavan keskittynyt ilme. Tallennan kuvan puhe-

limeeni, jotta voin katsella sitä junassa. Naiset kurkistelevat olkani yli, hymyilevät, ja annan heidän uskoa, että hän on minun.

Muuten minulla ei ole juuri ollut menestystä miesasioissa. Tämä ei ole itsesääliä. Esitän pelkkiä faktoja. Fakta: Minulla on mahtavat rinnat ja selkäranka vinossa niiden takia. Lisää faktoja: Minulla on huono palkka. Minun on vaikea saada ystäviä ja miesten kiinnostus lopahtaa, kun puhun. Aluksi kaikki menee hyvin, mutta sitten tulen avautuneeksi liikaa munasarjan kiertymisestä tai vuokrastani. Eric on erilainen. Kahden viikon viestinvaihdon jälkeen hän kertoo syövästä, johon on kuollut puolet hänen äidinpuoleisesta suvustaan. Hän kertoo rakkaasta tädistään, joka valmisti rohtoja ketunkarvasta ja hampusta. Täti oli tehnyt itseään esittävän maissintähkänuken ja halunnut sen mukaansa hautaan. Eric kuvailee lapsuudenkotiaan silti rakastavasti, harhautuu puhumaan viljelysmaista Milwaukeeen ja Appletonin välissä, laulukerttuleista ja pikkujoutsenista joita ilmaantui pihaan ruoan toivossa. Kun minä puhun lapsuudestani, kerroon pelkästään onnellisista hetkistä. Spice Girls -elokuvasta, jonka sain videokasettina viisivuotissyntymäpäivälahjaksi, Barbiesta, jonka sulatin mikroaaltouunissa, kun olin yksin kotona. Minun lapsuuskuvioni – poikabändit, einekset, Bill Clintonin virkasyyte – vain korostavat sukupolvieroja. Ericille ikä, sekä hänen että minun, on arka asia, ja kahdenkymmenenkolmen vuoden ikäero vaatii häneltä ponnistuksia. Hän seuraa minua Instagramissa ja jättää pitkiä kommentteja postauksiini. Vanhentuneen nettislangin seassa on vilpittömiä huomioita siitä, miten valo lankeaa kasvoilleni. Nuorempien miesten vaikeasti tulkit-taviin lähestymisyrytyksiin verrattuna sellainen on helpottavaa.

Juttelemme kuukauden ennen kuin saamme aikataulut osu-maan yksiin. Yritämme tavata aikaisemmin, mutta jotain tulee aina väliin. Silläkin tavalla hänen elämänsä on erilaista kuin minun. Hänellä on ihmisiä, jotka turvaavat häneen, ja toisinaan

häntä tarvitaan kiireesti. Nämä äkilliset peruutukset saavat minut tajuamaan, että minäkin tarvitsen häntä. Tavalla joka ilmenee houeisena janona unissani – on avaraa keltaista autiomaata, koston sammalen peittämiä katedraaleja. Siinä vaiheessa kun saamme viimein sovittua ensimmäiset oikeat treffit, olen valmis mihin tahansa. Hän haluaa mennä huvipuistoon.

Päiväksi sovitaan tiistai. Kun hän tulee asunnolleni valkoisella Volvollaan, minun valmistautumisrutiinini ovat vasta sopivimman naurun etsimisvaiheessa. Sovitan kolme mekkoa ennen kuin löydän oikean. Sidon letit pään päälle ja rajaan silmät. Altaassa on tiskejä ja asunnossa on läpitunkeva kalanhaju enkä halua hänen ajattelevan, että se liittyy minuun. Puen monimutkaiset alushousut, jotka eivät ole varsinaiset housut vaan naruviritelmä, ja seison peilin edessä. Ajattelen: *Olet haluttava nainen. Et kymmenen gerbiiliä nahkakuoressa.*

Eric on ulkona tuplaparkissa. Hän nojaa autoon eikä liikahta kun tulen ulos, hänen silmänsä loistavat rauhallisina. Hänellä on tummempi tukka kuin oletin, niin pikimusta että se näyttää siniseltä. Hänen kasvonsa ovat suorastaan säädyttömän symmetriset, mutta toinen kulmakarva on toista korkeammalla, ja se tekee hänen hymystään vähän omahyväisen. On kesän toinen päivä eikä mikään kaupungin voima pysty häneen. Ojennan käteni ja yritän olla nielaisematta kieltäni, tuntuu kummalliselta. Hermostuttaa, totta kai. Luonnossa hän on täysi daddy, kasvot ovat valppaat ja kovat, niitä pehmentää vain hienoisesti vetäytynyt hiusraja. Kumma tunne ei kuitenkaan johdu kasvoista, eikä siitä, että haen aistillisen suun ja vähän vinon nenän takaa vihjeitä siitä, että hän olisi yhtä hermostunut kuin minä. Tunne johtuu siitä, että kello on vartin yli kahdeksan ja minä olen onnellinen. En istu L-junassa haistelemassa jonkun toisen lämmennyttä kurkkusalaattia ja toivomassa että olisin kuollut.

”Edie”, sanon ja ojennan käteni.

”Tiedän”, hän sanoo ja hänen pitkät sormensa asettuvat sormieni lomaan liian lempeästi. Olisin halunnut olla suorasukaisempi, kietaista hänet rentoon ekstroverttiin halaukseen. Mutta saan aikaan velton kädenpuristuksen ja välttelevän katseen, luovun vallasta yllätyksettömästi ja saman tien. Ja sitten se kirkkaassa päivänvalossa tapahtuvien kohtaamisten pahin hetki, kun näkee, miten mies katsoo, ja siinä sekunnin murto-osassa ratkeaa, onko tuleva cunnilingus innostunut vai innotonta. Hän avaa oven, taustapeilissä riippuu sininen karvanoppa. Etupenkillä on avattu hedelmäkarkkipussi, puolillaan. Hänen netti-viestinsä ovat olleet rehellisiä, takeltelevan vilpittömiä. Mutta olemme jo jutelleet kaikesta, mistä ensitreffeillä voisi puhua, joten on hankala päästä alkuun. Hän kommentoi säätä, ja sitten päädytään puhumaan ilmastonmuutoksesta. Kun on hetken verran juteltu kuoliaaksi kärventymisestä noin yleisellä tasolla, ollaankin jo puistossa.

Ikäeroa on vaikea sivuuttaa, kun ollaan keskellä rokokoomaisen runsasta lapsuuskuvastoa. Näen ympärilläni Tipi-ilmapalloja, muovisen Tasmanian tuholaisen sieluttomat silmät, nonparelleja. Astumme portista ja puiston fruktoosinmakea auringonpaiste tuntuu loukkaukselta. Puisto on tarkoitettu lapsille. Eric on tuonut minut lapsille tarkoitettuun paikkaan. Tutkin hänen ilmettään nähdäkseni, onko tämä vitsi, vai paistaako kasvoilta kiusaantuneisuus siitä, että minä olen tallannut tätä palloa vasta vaivaiset kaksikymmentäkolme vuotta.

Minua ikäero ei vaivaa. Vanhemmilla miehillä on vakaampi talous ja jonkinlainen käsitys klitoriksesta, ja lisäksi vahva vallan epätasapaino juovuttaa, se kun joutuu mukaan heidän välinpitämättömyytensä ja taitavuutensa sietämättömään limboon. Pakokauhuun, jota maailman kasvava piittaamattomuus heissä

synnyttää. Raivoon ja aikuisiän pettymyksiin, jotka kanavoituivat pelkistämään toisen ruumiin kiiltäviksi, joustaviksi osiksi.

Eric tosin näyttää olevan vierailta vesillä. Ei riitä, että hän on treffeillä huomattavasti nuoremman naisen kanssa, joka ei ole hänen vaimonsa, vaan hän on lisäksi treffeillä naisen kanssa, joka on musta. Aistin sen siitä, miten varovaisesti hän sanoo *afrikkalais-amerikkalainen*. Miten hän kerta kaikkiaan kieltäytyy sanomasta *musta*. Yleensä yritän välttää värineitsyyden viemistä. En voi olla valkoisen miehen ensimmäinen musta deittailukumppani. En kestä hermostuneita kantaaottavia rap-esityksiä, silmäänpistävää pyrkimystä rentoon puhekieleen enkä sitä omahyväisyyttä, kun vaaleanpunainen mies pukee päälleen afrikkalaiskuoseja. Kun menemme lokerikoille, näemme isän ja pojan oksentamassa Väiski Vemmelsäären pahvikuvan takana. Avaan lokeroni ja siellä on vaippa. Eric näkee sen ja kutsuu huoltomiehen. Eric pyytelee anteeksi ja tuntuu kuin pahoittelu ei koskisi pelkästään vaippaa vaan pikemminkin sitä, millaiseksi hänen valitsemansa paikka on osoittautunut. Se tuntuu minusta pahalta. Tuntuu pahalta, että ensimmäinen ajatukseni on huolehtia hänen tunteistaan eikä ehdottaa, että lähdetään muualle. Että meidän molempien on siedettävä sitä, miten yritän koko treffien ajan todistaa, että *Minulla on mukavaa!* ja että *Tämä ei ole sinun syysi!*

Kuukausi on liian pitkä aika jutella netissä. Keskusteluiden aikana mielikuvitukseni laukkasi. Hänen runsaskätinen puolipisteen käyttönsä sai minut olettamaan, että treffit menisivät hyvin. Mutta tosielämässä kaikki on erilaista. Ensinnäkään minä en ole yhtä nokkela. Ei ole aikaa harkita sanojaan tai laatia fik-sua vastausta muistiinpano-ohjelmalla. Lisäksi on ruumiinlämpö. Kaikki, mikä miehen läheisyydessä pakenee sanoja, partaveden alta erottuva makea, eläimellinen tuoksu, se miten joskus tuntuu, että miesten silmistä puuttuvat valkuaiset kokonaan.

Miehen perimmäinen adrenaliinihulluus, hänen itsehillintänsä hataruus. Tunnen sen ihollani, sisälläni, kuin olisin riivattu. Netissä jutellessa me molemmat paikkasimme aukkoja. Paikkasimme ne optimistisesti, kaipauksella joka kirkastaa ja vääristää. Nautimme taidokkaita hypoteettisia illallisia ja puhuimme pelottavista lääkärikäynneistä. Nyt ei ole aukkoja paikattavaksi, ja kun hän levittää aurinkovoidetta selkääni, se on sekä liikaa että liian vähän.

”Riittääkö?” hän kysyy ja hänen hengityksensä tuntuu kuuman niskassani.

”Okei joo”, sanon ja yritän suhtautua kosketukseen sellaisena kuin se on. Hänellä on silti suurenmoiset kädet. Lämpimät ja leveät ja pehmeät, eikä minua ole pantu moneen kuukauteen. Hetken olen varma, että pillahdan itkuun, mikä ei ole epätavallista, sillä minua itkettää usein ja joka paikassa ja etenkin sen yhden uuden Olive Gardenin mainoksen takia. Sanon että pitää mennä vessaan ja juoksen naistenhuoneeseen, katson siellä peiliin ja vakuuttelen itselleni, että maailmassa on isompia asioita kuin tämä hetki. Vaalipiirikiistat. Geeniteknologian monialayritykset, jotka myyvät testitulokseni valtiolle.

Ja sitten vielä se, että pitää tietysti yrittää näyttää seksikkäältä kun syöksähtelee laitteissa pitkin taivasta. Eric, samoin kuin useimmat valkoiset, jotka syövät eväitä metsässä piittaamatta tuoreina höyryävistä todisteista nälkäisten karhujen läsnäolosta, pitää kuolevaisuuttaan ja pehmeää lihallista ruumistaan vähäpätöisenä sivuseikkana. Minä sen sijaan tiedän koko ajan, miten monilla tavoilla voin kuolla. Joten kun huokaileva teiniikäinen huvipuistotyöntekijä laskee turvakaaren ja laahustaa käynnistysvivun luo, ajattelen kaikkea, mikä minulla on kesken – puolikasta purkkia pistaasijäätelöä pakastimessa, väsähtäneestä vibraattorista vielä irtoavia puoltatoista runkkua, *Mister Rogers* -sarjan katsomattomia jaksoja.

Ericin innostus on tarttuvaa. Kahden ensimmäisen kierroksen jälkeen minulla on hauskaa muutenkin kuin siksi, että jos kuo-lee ei tarvitse maksaa opintolainoja. Eric pujottaa sormet sormieni lomaan ja vetää minut jonon kärkeen; hän ottaa hui- puistokokemuksen ilmeisesti niin tosissaan, että on maksanut lisälipun, jolla pääsee jonon ohi. Menen sivummalle sitomaan kengännauhat ja kun palaan, hän juttelee Putte Possu -masko- tin kanssa arkiston avoimista työpaikoista.

”Meillä tarvitaan hyviä asiakaspalvelijoita jatkuvasti”, hän sa- noo ja painaa käyntikorttinsa Possun vaaleanpunaiseen huopa- hanskaan. Nousemme puiston korkeimpaan vuoristorataan kol- mannen kerran ja hän kirkuu niin kuin kerta olisi ensimmäinen. Hän ihan oikeasti kirkuu. Alkuun se on vastenmielistä, mutta kun päästään radan viimeiseen alamäkeen, huomaan pitäväni siitä. Tykkään siitä kovasti. En osaa sanoa, johtuuko se tyttö- mäisen tavan ja miehisen vartalon riitasoinnusta vai siitä, että kadehdin hänen ihastustaan – pelossa piilevää riemua, halua ko- kea tuttu tunne uudestaan. Hänen ilonsa on sillä tavalla raakaa, että tuntuu kuin minäkin voisin avata ihopukuni vetoketjun ja näyttää, mitä liejua sen sisällä on. Mutta ei vielä. Hänen kiihkos- saan on jotain surullista, pientä teeskentelyn makua, niin kuin hänen pitäisi todistaa jotain. Radan korkeimmalla huipulla hän katsoo minuun. Tuuli tuivertaa hänen hiuksiaan. Hänen silmis- sään näen itseni palasiksi hajonneena. Yhtäkkiä tuntuu tuskal- liselta olla näin tavallinen, näin auki hänelle, kun hän katsoo minua ja teeskentelee, etten ole vain nopean italialaisen auton halpisversio.

”Voi kun kaikki päivät olisivat tällaisia”, hän sanoo kun tu- lemme kierroksen kamalimpaan vaiheeseen, kun vaunu seisau- tetaan korkeimpaan kohtaan ja matkustajat pakotetaan odotta- maan pudotusta. Alapuolellamme puistoon syttyy valoja. Ha- luan vain, että hän saisi sen mitä tahtoo. Haluan olla mutkaton enkä vaativainen. En halua minkäänlaista kitkaa hänen kuvitel-

mansa ja todellisen minäni välille. Haluan kaiken enkä mitään. Haluan että seksi on tuttua ja laimeaa, että hänellä ei seiso, että minä puhun liikaa ärtyvän suolen oireyhtymästäni ja että välillämme on molemminpuolisen lohduttamisen side. Haluan että riitelemme julkisesti. Ja kun riitelemme kahden kesken, haluan että hän ehkä vahingossa mottaa minua. Haluan että harrastamme lintubongausta pitkään ja tuloksekkaasti ja siten haluan että sairastumme syöpään täsmälleen yhtä aikaa. Sitten muistan hänen vaimonsa, vaunu lähtee alaspäin ja me putoamme.

Ei voi mitään, olen tahtomattani ajatellut hänen vaimoan koko päivän. Toivon, että vaimo on äänekäs paikallisen katupartion aktiivi. Olisi rauhoittavaa, jos hän makaisi seksin aikana täysin liikkumatta. On tosin mahdollista, että hän on hyvä tyyppi. Hän saattaa olla aidosti sinut sen kanssa, että hänen miehensä on treffeillä naisen kanssa, jolla on kuusitoista kertaa enemmän elinkelpoisia munasoluja kuin hänellä. Ehkä hän on minua notkeampi, ehkä Venus on perääntymässä hänen tähtikartallaan ja ehkä hän suosii luonnon deodoranttia. Hän voi olla nainen, joka ei pidä New Yorkin naisia vähääkään uhkaavina ja on siksi antanut koko hemaisevalle laumalle laajamittaisen siunauksen panna miestään.

Muutaman kierroksen jälkeen menemme keinotekoiseen, runsaalla rottingilla sisustettuun saluunaan. Se on huvipuiston ainoa ravintola, josta saa alkoholia, ja baaritiskin yläpuolella on neonvaloista muotoillut Viiksi-Vallun riippuviikset. Valtavaan stetsoniin sonnustautunut tarjoilija viskaa pöydälle pari tahmeaa ruokalistaa. Hänen tyyliinsä kertoa päivän erikoisannokista tekee selväksi, että hänen alueellaan istuvina asiakkaina meidän ainut tehtävämme on painua helvettiin. Tähän hetkeen saakka Eric ja minä olemme viettäneet päivän rinnatusten. Nyt

katson suoraan häneen ja se melkein sattuu. Hänen jakamaton huomionsa on kuin kuumana porautuva kärki.

”Viihdytkö?” hän kysyy.

”Joo, kyllä kai.”

”Minun on suoraan sanottuna vaikea tulkita sinua ja olen yleensä tosi hyvä sellaisessa.” Juon olueni ja olen ikionnellinen, kun huomionkipeyteni tai halveksuntani ei ole näkynyt päälle. ”Olet jotenkin etäinen”, hän sanoo ja kaikki päällystakkini alla muhivat lapset riemuitsevat. Etäisenä pysyttelemineen on helppoa huolettomuutta, valinta. Ei mikään Bushwickin tyttö, joka nuolee tonnikalapurkin puhtaaksi.

”Minua voi lukea kuin avointa kirjaa”, sanon ja mietin kaikkia niitä miehiä, jotka ovat todenneet kirjan lukukelvottomaksi. Niiden miesten kanssa tein virheitä. Ripustauduin heidän jalkoihinsa kun he yrittivät lähteä asunnostani. Seurasin heitä käytävään Listerine-pullo kourassa ja sanoin: *Voin olla kivaa kesälukemista, näistä sivulauseista päästään kyllä eroon, voin editoida tekstiä.*

Yritän siis parhaani mukaan esittää välinpitämätöntä. Pelaan aikaa ja yritän saada vaiteliaisuuteni vaikuttamaan tarkkanäköisyydeltä eikä siltä, että pelkään koko ajan mitä noloa kohta möläytän.

”Deittailetko ketään muuta?” hän kysyy.

”En. Saako se sinut haluamaan minua vähemmän?”

”Ei, entä se että minä olen naimisissa, saako se sinut haluamaan minua vähemmän?”

”Se saa minut haluamaan sinua enemmän”, sanon ja mietin, paljastanko jo liikaa, oliko virhe kertoa että hän on ainoa. Kukaan ei halua sellaista, jota kukaan muu ei halua. Salissa leijuu pilven, vessan ja popcornin kylläinen tuoksu, ja baaritiskillä jättinallan vieressä istuva mies itkee hiljaa. Tulen ensimmäistä kertaa ajatelleeksi, että Eric on kenties valinnut tämän paikan

varmistaakseen, ettei törmää tuttuihin. ”Mukavaa, että kysyt, onko minulla kivaa”, sanon.

”Miksi?” Hän rypistää otsaansa ja tajuan, että sitä en ole vielä nähnytkään, että hänen ilmeensä ovat alkaneet käydyä tutuiksi muutamassa tunnissa. Kun ajattelen, miten tästä mennään vain eteenpäin, miten emme enää koskaan palaa internetin suhteelliseen anonymiteettiin, haluaisin käpertyä kerälle. Inhottaa ajatella, että olen toistanut jotakin elettä, että hän on katsonut minua, havainnut kaavan ja punninnut mielessään, jaksako katsella sitä toisenkin kerran. En voi parantaa asemiani millään lailla. Jotkut miehet ovat sentään sen verran säädyllisiä, että antavat toisen nähdä saman tien kaiken, mikä heissä on vikana. Mutta kaiken, mitä olen Ericistä nähnyt, haluan nähdä uudelleen. Niin kuin tämän epämääräisen isällisen vanhan miehen otsanrypistyksen, lempeän paheksunnan.

”Siksi että minusta tuntui, että oikeasti odotit vastaustani, että se ei ollut niitä kysymyksiä, joita kysytään vain silloin kun odotetaan myöntävää vastausta”, sanon.

”Anna esimerkki sellaisesta kysymyksestä.”

”Vaikka tämä: Tulitko?”

”Ja siihenkö vastataan myöntävästi silloinkin, kun vastaus on ei?”

”Totta kai.”

”Vai sellainen pikku valehtelija sinä olet”, hän sanoo ja haluan sanoa: *Niin, niin minä olen.*

”Etkö sinä koskaan valehtele toisen tunteiden säästämiseksi?”

”En koskaan.”

”Mielenkiintoista”, sanon. Ei tietenkään ole kiinnostavaa, että hän on saanut elää rehellistä elämää. Ei ole kiinnostavaa, ettei hän kykene kuvittelemaan muuta. Hän luulee että meillä kahdella on samanlainen liikkumavara. Hän ei ole pohtinut valheita, joita kerrotaan hengissä pysymiseksi, sellaista lempeää teeskentelyä, jota minä harrastan kun syön tätä bakteeripesä-

hotdogia. Nyt vasta ensi kertaa jotenkin ymmärrän häntä. Hän luulee, että olemme samanlaisia. Hänellä ei ole aavistustakaan, kuinka kovasti minä yritän.

”Voit olla oma itsesi minun seurassani”, hän sanoo ja minulla on täysi työ olla nauramatta hänelle päin naamaa.

”Kiitos”, sanon mutta tiedän, ettei hän tarkoita mitä sanoo. Hän haluaa olen oma itseni niin kuin leopardi on oma itsensä eläintarhassa. Eloton, ruokkimista odottava. Ei niin kuin villissä luonnossa, jänteenriekaleita hampaanväleissä.

”Ja jos en saa sinua laukeamaan, niin haluan että sanot sen”, hän sanoo ja tilaa laskun kättään heilauttamalla.

”Ai me päädymme vielä sänkyyn? Tämä menee siis hyvin?”

”Eikö sinusta?”

Kun palaamme autolle, alkaa sataa. Sade on pelkkää tihkua, mutta odottamatonta, ja puistossa illan päättäjäsilotulitus on jo puolivälissä. Seisomme parkkipaikalla ja odotamme huipennusta. Hän kietaisee käsivartensa ympärilleni, kun taivaalle lehahtelee valkoisia daalioita. Painan kasvoni hänen paitaansa ja se on hiestä ja kloorista kostea. Se ei ole päässyt kuivumaan koko päivänä. Hän koskettaa minua niskaan ja sormet jäävät sinne.

Menemme autoon ja ikkunat ovat märät sisäpuolelta. Hän käynnistää pyyhkijät ja riisuu paidan. Hymy paljastaa, että hän on tietoinen itsestään, ja minun tekee mieli istua hänen naamalleen. Olen valmistautunut tähän. Puin tämän mekon siksi, että se on helppo riisua. Mutta hän käynnistää auton ja lähdemme liikkeelle. Katselen, miten katulamput välähtelevät hänen kasvoillaan strobovaloina. Tie Jerseystä kaupunkiin on epätavallisen tyhjä. Hän roikottaa kättään ikkunasta ja laulaa radion mukana hiljaisella, itsevarmalla äänellä. Radiossa soi Idris Muhammadin ”Could Heaven Ever Be Like This”. Se ilmestyi

vuonna 1977, kolme vuotta Ericin syntymän jälkeen. Laulan mukana niin vähän omituisesti kuin suinkin, mutta sekin on aika omituisesti.

”Miten sinä osaat tämän?” hän kysyy ja minä haluan olla cool. Haluan sanoa, että löysin levyn levykaupasta, jossa se oli joutunut vahingossa mennikäisprogelevyjen sekaan. En että olin kuullut sen kahden muun kappaleen sekaan sämplättynä ja viettänyt vuodet 2003–2006 alkeellisilla nettifoorumeilla etsimässä sitä. Haluan kertoa, että ainoastaan Donna Summerin ”Spring Affair” piti minut järjissäni koko vuoden 2004, mutta olen jättänyt sen vuoden tapahtumat pois viestinvaihdostamme.

”Rakastan diskoa”, sanon ja hän hymyilee ja säätää musiikin kovemmalle. Ajamme kaupunkiin 70-luvun lopun tunnelmissa. Hän ajaa leppoisalla otteella, toinen käsi ratissa, ja kun ilma alkaa haista, tiedän että koti on lähellä. Kun pysähdymme kadunvarteen, hän hiljentää musiikkia ja kysyy uudestaan, oliko minulla mukavaa.

”Oli”, sanon moottoritien tuuli yhä korvissani.

”Varokin valehtelemasta”, hän sanoo ja hänen kätensä laskeutuu reidelleni. Kietoutuu niskaani. Hänen kosketuksensa ei noudata mitään tunnistettavaa kaavaa ja hän on niin hiljaa, etten kuule edes hengitystä. Muuten aistin tarkasti auton sisällä värähtelevän tunnelman: radiokanava lakkaa kuulumasta, FM-lähetys kohisee ja nappaa taas signaalin niin, että Ericin sormien laiskoja pyöriviä liikkeitä säestävät välillä DJ:n lipevän innokkaat sanat: *Kuuntelet...* Kattovalo palaa, Ericin päätä ympäröi himmeä sädekehä, hänen silmänsä ovat suuret ja kirkkaat.

”Ime sormiani”, hän sanoo.

”Okei”, sanon ja otan yhden sormen suuhuni. Sitten kaksi. Sitten kolme. Ja yhtäkkiä hän koukistaa sormet ja vetää minua lähemmäs alahampaista.

”Vitun horo”, hän sanoo ja päästää irti.

”Tule sisälle.”

”En tänään. Voitaisiin mennä ulos torstaina.”

”Sopii”, sanon mutta minua nolottaa. Olen koko päivän odottanut että saisin repiä häneltä vaatteet päältä. Olin siivonnut huoneeni ja ostanut kolme jälkiehkäisytablettiä. Nousen autosta ja vilkutan, kun hän ajaa pois. Portaita kiivetessäni päätän ilmoittautua huomenna sairaaksi ja masturboida koko yön rajusti *Top Chefin* ääressä.

Pahaksi onneksi vibraattorista ovat patterit lopussa. Etsin vaihtopattereita, mutta löytämistäni yksikään ei ole AA-kokoa. Yritän käyttää sormia, mutta katossa vilistää torakka juuri kun lähestyn huippua. Kun katson peiliin, toisesta silmästä puuttuvat irtoripset. Toivon että ne ovat pudonneet vasta äsken, että en ole kulkenut koko päivää toinen silmä surkeana ja liimatahraisena. Kaikki Ericin vierailua varten tekemäni valmistelut tuntuvat nololta. Ylimääräinen hammasharja, kananmunat ja La Croix -vissy joita ostin yhdynnänjälkeistä brunssia varten. Paitan munakkaan ja syön sen pimeässä. Ajattelen hänen ilmettään, kun hänen sormensa olivat suussani. Ivallista irvistystä sinisessä pimeydessä.

Etsin värituubeja ja löytämistäni useimmat ovat kuivettuneet. En ole maalannut kahteen vuoteen, mutta olen toiveikkaasti pitänyt pussillisen maalaustarvikkeita käsillä. Pussissa on kuollut hiiri eikä minulla ole aavistustakaan, kuinka kauan se on ollut siellä. Sillä viimeisten kahden vuoden aikana olen hiljalleen siirtänyt kaikki taiteilijantarvikkeeni pois näkyvistä. Olen herännyt unista, jossa käteni ovat öljystä ja tärpätistä liukkaat, mutta inspiraatio on kadonnut jo ennen kuin hampaat on harjattu. Viimeksi kun maalasin, olin kahdenkymmenen yhden. Presidentti oli musta. Minulla oli enemmän serotoniinia enkä pelännyt miehiä näin paljon. Syaani ja keltainen ovat kovettuneet. Niiden sekoittamiseen tarvitaan kuumaa vettä. Työstän

väriä, annan akryylin kuivua ja kun tulos ei ole hyvä, työstän kuvaa uudestaan. Noudatan mittasuhteita mahdollisimman uskollisesti. Sekoitan kolmetoista vihreän sävyä, viisi violettia, joita en tarvitse. Palettiveitsi katkeaa. Kun kello on melkein viisi aamulla, minulla on siedettävä toisinto Ericin kasvoista. Hänen nenänsä kaaresta kojelaudan pehmeän punaisessa valossa. Pesen siveltimet ja seuraan, kun aamu koittaa savuisessa suurkaupungin asussaan. Jossain päin Essexin piirikuntaa Eric on vuoteessa vaimonsa kanssa. Ei niin, että haluaisin täsmälleen sitä, aviomiestä tai kodin turvajärjestelmää, joka ei hälytä kertaakaan avioliittomme aikana. Mutta näitä tällaisia harmaita, anonyymejä hetkiä on. Kun olen epätoivoinen, ahnaan nälkäinen, kun tiedän, miten tähti taivaalla sammuu.

2

TORSTAIAMUNA EI TULE kuumaa vettä ja loukussa on uusi hiiri. Kämppekaverini ja minä olemme elättäneet hiiriperhettä puoli vuotta. Olemme kokeilleet monenlaisia loukkuja ja riidelleet rautakaupassa kovaäänisesti siitä, miten on inhimillistä kuolla. Kämppis halusi käyttää myrkkypommia, mutta yhtäkään asunnon ikkunaa ei saa auki. Siksi meillä on tavallisia liimaloukkuja, maapähkinävoin tuoksuisia. Saadakseni hiiren irti loukusta minun pitää mennä ulos ja kaataa ruokaöljyä sen tasuille. Leipään on aina nakerrettu tunneleita, aivan. Laihdutus- teetä Instagramissa markkinoiva kaksikymmentäkolmevuotias vuokraemäntäni, joka on perinyt talon isoisältään, ei vastaa sähköposteihini, aivan. Mutta kaikkihan me täällä haluamme syödä. Joten kun vapautan stressaantunutta, kaljua hiirtä kadulle vastapäisen kahvilan hyvinsyöneen kirjavan kissan seuratessa tilannetta, tuntuu kuin tuholaihiiret ja minä olisimme samassa veneessä. Sisälle palatessani mietin, miten vähään hiiri tyytyy. Ajattelen kananrasvaa ja maapähkinävoita. Ajattelen, miten joku puodin kissoista nousee jo ennen lounasaikaa Irish Spring -korin päältä ja haukkaa hiiren kitaansa.

Sisällä vetäisen päälle vähiten ryppyisen mekkoni. Katson peiliin ja harjoittelen hymyä, sillä minut siirrettiin työpisteeseen, jossa esimies näkee naamani, ja olen huomannut hänen kasvavan huolensa. Väittävät, että minut siirrettiin siksi, että olisin

paremmin henkilökunnan tavoitettavissa, mutta tiedän, että siirto johtuu Markista. Kaksi ensimmäistä vuotta tässä työpäivässä istuin avokonttorin laidalla siinä, missä lastenkirjat vaihtuvat pelkästään sähkökirjoina julkaistavaan naistenviihteeseen. Siellä sain onnekseni istua kasvot seinään päin ja niistä nenäni rauhassa. Nykyään olen sosiaalinen. Hymyilen hammashymyä työkavereille ja esitän yllättynyttä, kun sähköposti takkuilee. Toisaalta olen ylpeä että osallistun tällaiseen vaatimattomaan kanssakäymiseen, joka todistaa että olen olemassa ja puoliksi näkyvä ja että New York pyllistää muillekin, mutta toinen puoli minusta on tuskastunut koko kabukiteatteriin ja yllyttää minua kaikessa ystävytydessä poikkeamaan käsikirjoituksesta.

Treffeihin Ericin kanssa on kymmenisen tuntia, joten syöminen on pidettävä minimissä. En pysty ennakoimaan vatsani reaktioita, joten jos tiedossa on edes etäinen mahdollisuus seksiin, on pakko nähdä nälkää. Joskus seksi on sen arvoista, joskus ei. Joskus tuloksena on ennenaikainen siemensyöksy, kello on yksitoista illalla ja minulla on kaksikymmentä minuuttia aikaa ehtiä lähimmälle McDonald'sille jossa on toimiva pehmissone. Pakkaan lounaaksi purkillisen mustia oliiveja. Laitan huulipunaa siinä toivossa että väriä varjella tulisin syöneeksi vähemmän.

Kun viimein olen matkalla junaan, aurinko mikrottaa kaikki Manhattanin roskat. Juna seisoo ruuhkien takia Montrossessa, Lorimerissa ja Bedfordissa, ja tunnelin pimeät seinät muuttavat ikkunat peileiksi. Käännyin pois päin omasta heijastuksestani ja näen jonkun miehen runkkaavan pressun alla. Vähältä pitää, että häviän istumapaikan naiselle, joka nousee junaan Union Squarelta, mutta onneksi raskausvatsa hidastaa häntä. Saavun töihin kahdeksantoista minuuttia myöhässä ja assistentit ohjaavat jo puheluviivä viestintäpuolelle.